

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

...i tiro perquè em toca!

1 De què va? Tot intentant espolsar-se l'avorriment de sobre, dos germans deixats de la mà familiar s'endinsen en un joc màgic i perillós...

2 Com va? Som en el terreny més estult, superficial i antifantàstic dels darrers anys cinèfils. La publicitat massiva i els dossiers de la distribuïdora s'acullen al *Jumanji*, que fa cinc anys malbaratava el sempre discutible nen-gran Robin Williams. Com si la referència fos de prestigi! *Zathura* és una mena de joc de l'oca a nivell galàctic –i dic galàctic en el sentit plusquamperfet, atroïnat i de rebaixes, propi dels *cracks* del Real Madrid de l'extint Florentino Pérez. Pur producte audiovisual per a

públics infantilitzats, entre Disney i Spielberg a la baixa, que en el cas que s'ho passin pipa caldrà posar-se a tremolar quant a les expectatives del seu futur personal. Però no ens compliquéssim la vida. Diguem, per complir l'expedient, que el guió és perpetrat per David Koepp –*Jurassic Park*, *Spiderman*– que la música és de John Debney –*La momia*, *Dark City*– i que Tim Robbins treu el morro en el film fent de pare divorciat. Ben segur que aquest és el Tim (el timo de l'estampeta) que la miop i hiperguardonada Isabel Coixet va veure i escollir per protagonitzar la infumable “vida secreta de las palabras”. Tot quadra.

3 I va: per a nens-nenes de tan avorrits, adormits.

Zathura

Director: Jon Favreau. Intèrprets: Jonah Bobo, Josh Hutcherson, Lainus Hasenborck, Tim Robbins, Elisabeth Jeskins. EUA, 2005. 102 minuts. Lauren.